

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 205.

69de Møde.

Mandagen den 3die Juni.

(Forts.)

Bederlag kunde desuden, ikke finde Sted uden directe Udgift for Statskassen, hvilken vi i det Hele maae fraraade.

Til den anden Hovedklasse af det privilegerede Hartkorns hidtilværende Fortrin henhører de els den Maade, hvorpaa det har været behandlet i Henseende til de i Lovforslagets § 11 ommeldte Udels, og de els den Lettelse, som det har nydt med Hensyn til Landskattens Udredelse.

Under de tidligere Forhandlinger om, hvorledes den hele Skattemoderation kunde være at burdere, sees Middeltallet af Fourageafgifterne og af Betalingerne for kongelige Tjenestereiser i visse Aar at være beregnet til en aarlig Fordeel af 62 $\frac{1}{2}$ pr. Td. Hartkorn, men senere antoges det, at der ikke var Anledning til, (som forhen betænkt) at tilstaae Ejerne af det privilegerede Hartkorn noget andet Bederlag for Fourageskattens lige Fordeling paa alt Hartkorn, end at den Udredelse af Heste til Armeen, der er en særegen Byrde for den største Deel af det privilegerede Hartkorn, ogsaa blev Gjenstand for en ligelig Fordeling, og at der iøvrigt ingen Godtgjørelse burde ydes for Tilvært af Byrder i Anledning af de i Lovforslagets § 11 omtalte offentlige Forhold.

Endskjøndt her ikke foreligge saa klart udtalte Grundsatninger i Lovgivningen, som med Hensyn til de communale Byrder, maae vi dog ikke blot ansee det utvivlsomt, at Ordningen af disse Forhold ligger indenfor Lovgivningens frie Omraade, men tillige erkjende, at her ikke ere overveiende Grunde for at indrømme nogen

videre Godtgjørelse. Den betydeligste Byrde, Fourageafgiften, blev først i 1784 lagt paa det uprivilegerede Hartkorn, og Statskassen, der før den Tid i det Hele, og senere for en Deel, afholdt Udgifterne ved Fourages Anskaffelse, kunde vistnok til enhver Tid paany overtage den hele Beføstning, hvorefter denne vilde gaae ind under Dækningen af de almindelige Statsudgifter; desuden hjemlede Skatteprivilegiet, saaledes som det er fortolket og anvendt i de nyere Skattelove, ikke Fritagelse for alle fremtidige Skattepaalæg paa Hartkornet. Endelig kunde Bederlag for Fordeling af Fourageafgift og deslige ikke ydes uden en directe Udgift for Statskassen; men en saadan Udgift maae vi ansee for utilraadelig.

Anderledes forholder det sig derimod med den Lettelse i Henseende til Landskattens Udredelse, som det privilegerede Hartkorn fra gammel Tid har havt under afværende Former. Naar en Udjevning af denne Forstjælf skal iværksættes ved Forhøielse af Skattebyrden paa bemeldte Hartkorn, bør en billig Afløsning af det hidtil bestaaende Skattebeneficium ved Hjælp af selve Forhøielsen efter vor Overbeviisning finde Sted. Thi vel antage vi, at der ikke er hjemlet de Giendomme, om hvilke her handles, noget reelt Privilegium i den nævnte Henseende, og det har saaledes kunnet see, at den oprindelige Skattefrihed i Tidens Løb er bleven begrændset og forandret til en vis Skattelettelse; men paa den anden Side er det unægteligt, at de omhandlede Giendomme i et Tidrum af henved tvende Aarhundreder have nydt en betydelig Moderation i deres Afgiftsbyrde, og at denne Nedsættelse i Afgiftsplikten baade fra Lovgivningens Side og i Handel og Vandel er betragtet som en Forret, paa